

Cafe Morgenland

(«εξοντωτική μανία και άλλα γερμανικά αισθήματα», 16.07.2003)

Ο καθένας που ήθελε να επισκεφτεί τον βόθρο, έπρεπε να πληρώσει 2 ευρώ. Δεν το έκαναν μόνο για λόγους κέρδους, αλλά και για να παινευτούν την πράξη τους. Γιατί οι άλλοι στο κέντρο νεολοίας δεν πίστευαν στην αρχή ούτε μια λέξη τους. «*Τους φιγουρατζήδες μας παίζετε*», τους έλεγαν ειρωνικά. Δυο ευρώ, λοιπόν, για κάθε επίσκεψη στον βόθρο του παλιού εγκαταλελειμμένου Κολχόζ. Αυτό συνεχίστηκε επί μήνες. Εκεί όπου πέταξαν τα κομμάτια του πτώματος του νεαρού με τα βαμμένα μαλλιά και το χιπ-χοπ παντελόνι. Λένε ότι τον φώναζαν «Εβραίο». Στην αρχή κατάφεραν να τον μπιάσουν σε ένα σπίτι, όχι μακριά από τον βόθρο. Μια ενήλικη που παρακολουθούσε τη σκηνή, του έλεγε «*πες ότι είσαι Εβραϊός για να σε αφήσουν ήσυχο*». Αργότερα, στο δικαστήριο, όταν την κατήγγειλαν και αυτή για μη παροχή βοήθειας στο θύμα, επέμενε σε αυτή την φράση της. Την θεώρησε σαν ελαφρυντικό στοιχείο! Διήρκεσε αρκετές ώρες μέχρι να τον σκοτώσουν, μιας και ούτε οι κλωτσιές που του βράγαν με τις σιδερένιες αρβύλες τους στο κεφάλι του δεν τον αποτέλειωναν. Μόνο όταν συνέθλιψαν το κεφάλι του με την τσιμεντόπετρα τελείωσε. Ήταν κοντά, και επομένως αυτονόητο, να πετάξουν το πτώμα στο βόθρο. Μόνο μετά από 4 μήνες, όταν μια κοπέλα στην απροσεξία της μίλησε για αυτό στην αστυνομία, ξεκίνησε η γνωστή γερμανική διαδικασία: όλοι έμειναν άναυδοι. Ο οκλοσός του Potzlow που κράτησε το στόμα του για μήνες κλειστό, η νεολοία του Potzlow που θαύμαζε τους κολλητούς της δράστες, ο κοινωνικός λειτουργός που τους φρόντιζε στο κέντρο νεολοίας, όλοι, πράγματι όλοι, είχαν δείξει σοκαρισμένοι από το γεγονός. «*Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε ότι κάτι τέτοιο ήταν δυνατόν να γίνει στο χωριό μας*». Ο δικηγόρος του θύματος θεώρησε σημαντικό να μπει στα πρωτόκολλα της δίκης, ότι το θύμα δεν ήταν εβραϊός. Στο δικηγόρο του θύματος δεν έκανε μέχρι τώρα κανένας μήνυση για υποκίνηση σε φόνο.

Στο Bochum ήταν αλλιώς. Όταν σπρώξαν τον άστεγο στην κατοικία τους, δεν υπήρχαν θεατές. Η όλη διαδικασία εξελίχτηκε με κλεισμένα παράθυρα και κατεβασμένα πατζούρια. Μόνο την μουσική έβαλαν στην διαπασών, για να μην ακούγονται οι κραυγές του. Όπως κάνανε πάντα και με τους άλλους. Κλείσιμο παραθύρων και πόρτας, δυνατή μουσική και μετά ξύλο. Ήταν ένας άστεγος, ένα ρεμάλι, ένας με τον οποίο μπορεί να κάνει κανείς ό,τι θέλει. Ήταν από την αρχή ξεκάθαρο. Αφού τον έκλεισαν στο διαμέρισμα δεν είχε καμία ευκαιρία να γλιτώσει. Μηδέν. Σε αντίθεση με τους νεογερμανούς δράστες που έχουν πολύ καλές δυνατότητες να την γλιτώσουν στην δίκη με ελαφρυντικά, λόγω του ότι ήταν μεθυσμένοι κλπ., όπως λένε οι δικηγόροι τους. Αυτό το στοιχείο θα το πάρει σοβαρά υπόψη το δικαστήριο στη χώρα των παγκόσμιων πρωταθλητών στην μπύρα.

Μηδενική ευκαιρία επιβίωσης είχε και ο Rainer Sachse, παραδέχτηκε ο παπάς στον επικήδειο λόγο του όταν τον κηδεύανε στο Altmstedt στην κάτω Σαξονία: «*επειδή η κοινότητα του χωριού, τότε και σήμερα αρνείται να ανεχτεί – για ενσωμάτωση ούτε λόγος να γίνεται – άτομα που σκέφτονται ή αισθάνονται διαφορετικά*» έλεγε ο παπάς στην ομιλία του. Ο Rainer Sachse, «*ο πούστης με την πανούκλα*» όπως τον ονόμαζαν οι κάτοικοι. Γύρισε, μετά από χρόνια αναζήτησης χαμένων ονειρών και μιας καλύτερης τύχης στην μεγαλούπολη, πίσω στο χωριό του. Ήθελε να περάσει το τελευταίο στάδιο της ζωής του κοντά στην μπτέρα του. Όμως η διαδικασία διάλυσης και αποσύνθεσης της κοινότητας του χωριού ήταν πιο γρήγορη και επιδραστική από τον ιό στο κορμί του: «*τον κινήγησαν προς τον θάνατο*» λένε. Στην αρχή το διώξιμο του από τη μοναδική ταβέρνα του χωριού. Μετά οι επιθέσεις ενάντια στο σπίτι του. Τη νύχτα έριχναν πέτρες, σπάζανε τα τζάμια των παραθύρων του. Αγκυλωτοί σταυροί βάρφτηκαν στους τοίχους του σπιτιού του. Ούτε ένα διάλειμμα να ανασάνει δεν του άφησαν. Ενοχλήσεις και βρισιές και προπάντων αυτά τα βλέμματα μίσους συνοδευόμενα από φράσεις «*άντε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης*» και άλλα ανάλογα, κραύγαζαν ενάντια του, νέοι και γέροι, γυναίκες και άντρες, ο δήμαρχος και η νεαρή πωλήτρια, ο φούρναρης και οι επισκέπτες της ταβέρνας. Όλοι. Ο Rainer Sachse μπορούσε μόνο να τους αποφεύγει όταν κλεινόταν στο σπίτι του. Μήνες ολόκληρους. Μέχρι που ο ιός του έδωσε τα ρέστα. Δεν είχε πράγματι καμία ευκαιρία επιβίωσης. Ούτως ή άλλως. «*Οι επιθέσεις των πολιτών χτυπούν στην καρδιά και δημιουργούν ένα κλίμα, στο οποίο δεν μπορεί κανείς χωρίς προστασία να επιζήσει*» έκλεισε ο παπάς την ομιλία του. Altmstedt ένα ειδικό χωριό, βόθρος και φονικός χώρος ταυτόχρονα, κάπου στην κάτω Σαξονία, στη Γερμανία. Με αποτελεσματικές δομές.

Όταν έριξαν από το ποδήλατο του «*τον μαύρο από το Καμερούν με την αίτηση ασύλου*» άρχισαν αμέσως να τον δέρνουν. Ήταν ένα εύκολο παιχνίδι. Τέσσερις προς έναν. Όταν προσπάθησε να αμυνθεί, τον έριξαν στη λίμνη, το κεφάλι σταθερά κρατημένο βαθιά στο νερό, ώστε να μπορέσει σιγά σιγά να μπει το νερό στα πνευμόνια του για να πιστοποιήσει αργότερα ο γιατρός «*θάνατος από πνιγμό*». Δεν τους ήταν δύσκολο, μιας και είχαν αρκετό χώρο στη λίμνη, αυτή την ωραία καλοκαιριότητα μέρα στο Βρανδεμβούργο. Είχε μεν πολλούς τριγύρω να κάνουν ηλιοθεραπεία και κολύμπι αλλά τους παραχώρησαν χώρο, για την εξάσκηση των γερμανικών τους εθίμων. Παρόλα αυτά κατάφερε να τους ξεφύγει. Έτρεξε, κυριολεκτικά, για την ζωή του. Στο Καμερούν δεν είχε τέτοιες εμπειρίες, μιας και αυτές οι κατακτήσεις του πολιτισμού δεν εισάχθηκαν ακόμη εκεί. Για αυτό δεν τις ήξερε. Πήγε στην αστυνομία, η οποία συνέλαβε τους δράστες. Ούτε καν προσπάθησαν να το σκάσουν. Γιατί να το κάνουν, δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν...